

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego L. (...) w L. 20 lutego 2019 roku powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł przeciwko R. P. powództwo o zapłatę kwoty 41.683,77 zł z odsetkami umownymi w wysokości 10% ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych od 2019-01-22 do dnia zapłaty, kwoty 2 032,08 zł z tytułu odsetek umownych za faktyczne opóźnienia w spłacie rat należności głównej naliczonych zgodnie z warunkami Regulaminu Kart Kredytowych C. do dnia 2019-01-21 wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 2019-02-19 do dnia zapłaty oraz o zwrot poniesionych kosztów.

W uzasadnieniu żądania wskazał, że powodowi przysługuje wobec pozwanego wymagalna wierzytelność pieniężna wynikająca z zawartej na piśmie Umowy o Kartę Kredytową C. z dnia 2012-12-19 w kwocie 43 715,85 zł, na którą składają się: kwota 41 683,77 zł z tytułu niespłaconej należności głównej, której data wymagalności to 2018-07-28 oraz kwota 2 032,08 zł z tytułu odsetek umownych za faktyczne opóźnienia w spłacie rat należności głównej naliczonych zgodnie z warunkami Regulaminu Kart Kredytowych C. do dnia 2019-01-21 albowiem R. P. nie dokonał spłaty zadłużenia wynikającego z zawartej z Powodem Umowy o kartę Kredytową C..

Postanowieniem z dnia 14 maja 2019 roku Sąd Rejonowy L. (...) w L. przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w G..

W odpowiedzi na pozew, R. P. zakwestionował wysokość roszczenia, wskazując, że spłacił większość kwoty z udzielonego kredytu w łącznej wysokości 45.000,00 złotych, a to 31.241,26 zł. Dodał, że będąc na świadczeniu rehabilitacyjnym dodatkowo ubezpieczył kredyt w firmie ubezpieczeniowej, która działała w porozumieniu z Bankiem (...) w W., a ubezpieczenie to miało obejmować skutki utraty pracy, jednak agent ubezpieczeniowy pomylił się i nie ubezpieczył kredytu od utraty pracy, za co przeroszono go później, zwracając raty za ubezpieczenie na konto. Stanowisko to pozwany podtrzymał na rozprawie w dniu 20 września 2019 r.

W odpowiedzi, pismem z dnia 8 października 2019 roku powód podtrzymując żądanie pozwu, stał na stanowisku, że wszelkie wpłaty dokonane przez pozwanego zostały uwzględnione w wyciągach wskazując, że łącznie pozwany dokonał wpłat w wysokości 8.862,27 zł, które zostały uwzględnione przed skierowaniem powództwa.

W piśmie z dnia 2 kwietnia 2019 roku powód wskazał, że wysokość zobowiązania jest naliczana zgodnie z art. 359 k.c. Z tytułu kredytu odnawialnego powód pobiera odsetki według ustalonej stopy procentowej w następnym dniu po wypowiedzeniu umowy kredytu każdorazowo w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Pozwany w piśmie z dnia 13 listopada 2019 r. podniósł, że wyciąg z ksiąg rachunkowych jest dokumentem prywatnym i nie może stanowić skutecznego dowodu wskazującego na istnienie oraz na wysokość zobowiązania i zarzucił, że powód nie udowodnił istnienia wierzytelności, nie przedstawił sposobu, w jaki określił kwotę niespłaconego długu oraz w jaki sposób i od jakich kwot naliczył odsetki, jak również nie przedstawił za jakie czynności windykacyjne domaga się zapłaty i nie wykazał, aby takie czynności podjął. Podkreślał też, że nie zostało wykazane czy i kiedy umowa o kartę kredytową została rozwiązana, co skutkuje brakiem wymagalności roszczenia.

W odpowiedzi powód podtrzymując swoje stanowisko, podkreślał, że kwoty niespłaconego zobowiązania wynikają wprost z wyciągów z karty kredytowej i wskazują również wysokość zobowiązania odsetkowego oraz kwoty opłat i prowizji pobranych przez powoda, zaś skuteczność wypowiedzenia potwierdza znajdujący się w aktach sprawy dowód w postaci oświadczenia o wypowiedzeniu z dnia 15.05.2018 r. wraz z potwierdzeniem nadania.

W ostatecznie sprecyzowanym stanowisku pozwany, wnosząc o oddalenie powództwa w całości, z ostrożności procesowej uznał żądanie pozwu do kwoty 12.475,41 złotych, podnosząc, że pozostała część zobowiązania została spłacona i żądanie spłaty całości zobowiązania jest całkowicie chybione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Dnia 19 grudnia 2012 roku R. P. zawarł Umowę o Kartę kredytową C., na podstawie której bank wydał klientowi kartę uprawniającą do dokonywania transakcji w ramach limitu 4 000 zł kredytu na warunkach określonych w umowie oraz regulaminie, zaś pozwany zobowiązał się do spłaty zaciąganego kartą zadłużenia zgodnie z umową oraz regulaminem, a to do spłaty co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty, w wysokości wskazanej każdorazowo na wyciągu, płatnej najpóźniej w dniu wskazanym na wyciągu (§ 4 umowy). W umowie o kartę kredytową pozwany zobowiązał się także do zapłaty odsetek zgodnych z tabelą oprocentowania (§ 7 umowy).

Dowód: umowa o kartę kredytową k. 29-34, okoliczność bezsporna

W ramach umowy pozwany dokonywał transakcji gotówkowych oraz bezgotówkowych do wysokości udzielonego limitu.

Dowód: wyciągi z rachunku karty kredytowej, k. 53-131

W trakcie trwania umowy, dnia 14 października 2014 roku w drodze porozumienia za pośrednictwem serwisu bankowości telefonicznej strony ustaliły warunki, na których Bank dokonał zwiększenia Limitu kredytu na powyższej Karcie Kredytowej. Nowy Limit kredytu, stanowiący całkowitą kwotę kredytu wyniósł 9,000.00 zł, zaś rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła: 14.81%. Zwarto także inne porozumienia, zgodnie z którymi bank wypłacił powodowi dodatkowe środki w ramach planu spłat ratalnych (...), przelewając w dniu 06.07.2016 roku na rachunek R. P. kwotę 15.000,00 zł. a w dniu 06.09.2016 roku - 30.000,00 zł.

Dowód: Potwierdzenie Porozumienia w zakresie Limitu Kredytu do Umowy o Kartę Kredytową C., k. 214

potwierdzenia zrealizowania przelewu k. 215-216

W 2016 roku powód uległ wypadkowi w pracy i przebywał na zwolnieniu lekarskim, a jego sytuacja w firmie nie była pewna, dlatego chciał w banku ubezpieczyć kredyt od utraty pracy. Bank przekierował go wówczas do swojego przedstawiciela ubezpieczeniowego, z którym pozwany telefonicznie ustalał warunki ubezpieczeniowe i zawarł indywidualną umowę ubezpieczenia (...) Standard (polisa Nr (...)), chcąc zabezpieczyć spłatę salda zadłużenia.

Dowód: zeznania powoda k. 276-276v

pismo Banku (...) w W. z dnia 24.02.2017 roku k. 173

Ubezpieczenie CreditShield Standard – Polisa – k. 174

polisa Nr (...)

pismo Towarzystwa (...) – k. 176

W dniu 25 kwietnia 2017 roku pracodawca pozwanego rozwiązał z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia, na podstawie art. 53 § 1 pkt 1b k.p.

Dowód: świadectwo pracy, k. 177

zeznania powoda k. 276-276v

R. P. miał problemy finansowe, nie regulował systematycznie minimalnych kwot do zapłaty wskazanych w wyciągach. Po utracie pracy, gdy zgłosił ten fakt w banku, okazało się, że polisa Nr (...), którą zawarł na zabezpieczenie spłaty zadłużenia, nie obejmuje utraty pracy a jedynie zgon i poważne zachorowanie ubezpieczonego.

Przedstawiciel banku przeprosił pozwanego za uchybienia w tej kwestii i za to, iż nie zawarł w polisie ubezpieczeniowej zabezpieczenia spłaty salda z uwagi na utratę pracy przez pozwanego, a środki pobrane na ubezpieczenie zostały pozwanemu zwrócone.

Dowód: zeznania powoda k. 276-276v

wydruk wiadomości e-mail, k. 212

wyciąg z rachunku, k. 261

Zgodnie z § 12 ust. 2-3 umowy z dnia 19 grudnia 2012 roku o Kartę kredytową C., bankowi przysługiwało prawo do wypowiedzenia umowy w każdym czasie, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia z ważnych powodów, którymi są niedotrzymanie przez Klienta zobowiązań dotyczących warunków udzielenia kredytu określonych w Umowie lub negatywna oceny ryzyka kredytowego Klienta. Nadto Bankowi przysługuje prawo do wypowiedzenia Umowy w każdym czasie z zachowaniem 2-miesięcznego terminu wypowiedzenia. Wypowiedzenie przez Bank Umowy w zakresie postanowień dotyczących zasad udzielenia oraz korzystania z kredytu udzielonego przez Bank stanowi jednocześnie ważną przyczynę wypowiedzenia przez Bank Umowy w zakresie świadczenia przez Bank usług płatniczych.

Stosownie zaś do postanowień Regulaminu Kart Kredytowych (...) w Warszawie S.A., bank zastrzegł sobie prawo w uzasadnionych przypadkach do zablokowania Karty w trybie natychmiastowym, w przypadku powzięcia przez Bank uzasadnionego podejrzenia używania Karty przez osobę nieuprawnioną, powzięcia przez Bank uzasadnionego podejrzenia niebezpieczeństwa ujawnienia informacji objętych tajemnicą bankową osobie trzeciej albo rażącego naruszenia przez Klienta innych istotnych zobowiązań wobec Banku. Po zablokowaniu Karty Bank niezwłocznie podejmie próbę skontaktowania się z Klientem.

Dowód: umowa o kartę kredytową k. 29-34, 197-199

regulamin k. 35-46

Od lipca 2017 roku powód wielokrotnie wzywał pozwanego do uregulowania wymagalnych kwot, informując go o minimalnych kwotach do zapłaty, w tym o przeterminowanych należnościach, jak również o możliwości restrukturyzacji zadłużenia. Jednocześnie, w związku z utrzymującą się zaległością na rachunku, zablokowano R. P. kartę

Dowód: pismo Banku (...) S.A. z dnia 14.07.2017 r., k. 152

pismo Banku (...) S.A. z dnia 14.11.2017 r., k. 153

pismo Banku (...) S.A. z dnia 29.11.2017 r., k. 154

pismo Banku (...) S.A. z dnia 25.01.2018 r., k. 155

pismo Banku (...) S.A. z dnia 23.02.2018 r., k. 156

pismo Banku (...) S.A. z dnia 14.03.2018 r., k. 157

ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 13.04.2018 r., k. 158

ostateczne wezwanie przedsądowe z dnia 11.06.2018 r., k. 159

pismo Banku (...) S.A. z dnia 14.03.2018 r., k. 160

R. P. w miarę możliwości finansowych częściowo spłacał zobowiązanie będące przedmiotem umowy o kartę kredytową, w tytule przelewu wpisując „splata - (...)”. W dniu 12.07.2016 r. dokonał na poczet zadłużenia wpłaty kwoty 10.604,78 zł, 11.08.2016 r. - 328,51 zł, 15.09.2016 r. - 5.235,65 zł, 20.10.2016 r. - 1.285,63 zł, 16.11.2016 r. - 992,23 zł, 19.12.2016 r. - 992,23 zł., 19.01.2017 r. - 992,23 zł., 13.03.2017 r. - 1.028,23 zł., 8.04.2017 r. - 919,05, 15.05.2017 r. - 968,09 zł., 20.07.2017 r. - 2.500,00 zł., 13.09.2017 r. - 1.000,00 zł., 3.10.2017 r. - 1.000,00 zł., 5.12.2017 r. - 2.255,00 zł., 24.01.2018 r. - 1.139,18 zł.

Dowód: wyciągi z rachunku karty kredytowej, k. 252-268

W związku z niewywiązaniem się przez pozwanego z warunków zawartej z Bankiem umowy Karty Kredytowej C. z dnia 2012-12-19, pismem z dnia 24 września 2018 r. powód wezwał R. P. do zapłaty kwoty 42.311,17 zł, wraz z należnymi odsetkami umownymi w łącznej wysokości salda aktualnego na dzień dokonania zapłaty, w terminie do dnia 2018-10-01.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 24.09.2018 r. wraz z dowodem nadania, k. 50-52

Ostatecznie, w piśmie z dnia 15 maja 2018 roku, Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wypowiedział pozwanemu Umowę o Kartę Kredytową C. z zachowaniem 2-miesięcznego terminu wypowiedzenia umowy od dnia otrzymania pisma, wobec niedotrzymania zobowiązań dotyczących warunków udzielenia kredytu określonych w Umowie. R. P. w piśmie został poinformowany, że rozwiązanie umowy zobowiązuje go do zwrotu wykorzystanego kredytu w karcie wraz z odsetkami, opłatami i prowizjami należnymi bankowi, najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia. Ponadto pozwanego poinformowano, że do banku nadal nie dotarła wymagana płatność minimalnych kwot przeterminowanych w wysokości 4.558,97 zł.

Dowód: wypowiedzenie umowy o kartę kredytową C. wraz z dowodem nadania, k. 132-135

W dniu 22 stycznia 2019 r. Bank (...) S.A. na podstawie art. 95 w zw. z art. 5 ust. 2 pkt 3 i art. 4 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe, w wyciągu z ksiąg bankowych nr (...), stwierdził, że R. P. jest zobowiązany do zapłaty z tytułu "Umowy o kartę kredytową C. z dnia 19-12-2012 r kwoty 43.715,85 zł. z tytułu niespłaconego kredytu w tym z należnymi odsetkami umownymi ustalonymi w regulaminie Karty Kredytowej C. w wysokości 10,00% rocznie od kwoty 41.683,77 zł naliczone do dnia 21-01-2019 r. oraz kwotę z tytułu odsetek umownych ustaloną jako 10,00% rocznie od kwoty 41683,77 zł od dnia 22-01-2019 do dnia faktycznej spłaty kredytu. Wyciąg z ksiąg bankowych został sporządzony w przepisanej formie i podpisany przez upoważnionego pełnomocnika Ł. G..

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych, k. 47

pełnomocnictwo, k. 48-49

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził od pozwanego należności związanych z wydaną na rzecz pozwanego kartą kredytową i udostępnionym oraz wykorzystanym przez niego limitem kredytowym, na podstawie umowy o kartę kredytową oraz dodatkowymi środkami uruchomionymi na rzecz pozwanego w ramach planu spłat ratalnych (...). Powyższe związane było z użytkowaniem karty płatniczej, a więc elektronicznego instrumentu płatniczego, dlatego też ze względu na datę zawarcia umowy, zastosowanie w sprawie znajdują przepisy ustawy z dnia 12 września 2002 r. elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. Nr 169, poz. 1385). Zgodnie z art. 14 ust. 1 ww. ustawy przez umowę o kartę płatniczą wydawca karty płatniczej zobowiązuje się wobec posiadacza karty płatniczej do rozliczania operacji dokonanych przy użyciu karty płatniczej, a posiadacz zobowiązuje się do zapłaty kwot operacji wraz z należnymi wydawcy kwotami opłat i prowizji lub do spłaty swoich zobowiązań na rachunek wskazany przez wydawcę.

W świetle zgromadzonych dowodów, bezsporna w sprawie niniejszej była okoliczność, iż pozwanego łączył z Bankiem (...) S.A. stosunek obligacyjny w postaci umowy o przyznanie limitu kredytowego i o wydanie karty kredytowej z dnia 19 grudnia 2012 roku. Na podstawie powyższej umowy bank udzielił limitu na karcie kredytowej oraz wydał kartę uprawniającą do dokonywania transakcji w ramach limitu. Wydanie karty kredytowej stanowiło nie tylko środek do zaciągania zobowiązań, a samo korzystanie z limitu znajdującego się na karcie w istocie powodowało zaciąganie zobowiązania, które następnie winno zostać spłacone. Karta kredytowa była instrumentem, za pomocą którego dokonywanie transakcji było w ogóle możliwe. Umowa przewidywała również możliwość uzyskania przez pozwanego dodatkowej gotówki w ramach planu spłat ratalnych (...), z której to możliwości pozwany skorzystał. Potwierdza to umowa o Kartę Kredytową C., którą powód przedstawił w oryginale, jak również wyciągi z rachunku karty czy też potwierdzenia zrealizowania przelewu kwot 15.000,00 zł i 30.000,00 zł na rachunek pozwanego. Z przedłożonych w sprawie wyciągów z karty kredytowej udostępnionej pozwanemu wynika, że dokonywał on transakcji przy pomocy karty kredytowej, korzystając z przyznanego limitu kredytu. Zauważyć przy tym należy, że pozwany po otrzymaniu kompletu tych wyciągów w żaden sposób nie odniósł się do ich autentyczności i nie zakwestionował ich treści. W tych okolicznościach Sąd doszedł do przekonania, że pozwany niewątpliwie dokonywał przy pomocy karty kredytowej transakcji wykazanych w wyciągach z karty kredytowej sporządzonych przez Bank (...) S.A. zaciągając zobowiązania o wysokości wskazanej w tych wyciągach i w datach tam podanych.

Pozwany zarzucał wprawdzie, że osoba podpisująca w imieniu banku umowę o kartę kredytową nie była do tego upoważniona, niemniej jednak należy mieć na względzie przepis art. 97 k.c. zgodnie z którym osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa, co więcej – powodowy Bank potwierdził zawarcie umowy przystępując do jej wykonania, potwierdzając tym samym ważność umowy.

Pozwany R. P. zawierając umowę o kartę kredytową zobowiązał się przy tym do dokonywania cyklicznie spłat minimalnej kwoty do zapłaty, wskazywanej każdorazowo w wyciągu karty kredytowej przesyłanym przez bank, którego to obowiązku pozwany zaniechał. Pomimo kierowania przez bank do pozwanego wezwań do uregulowania zaległości okazały się one w zasadzie nieskuteczne, bowiem pozwany nie uiścił w całości minimalnych kwot do zapłaty wskazanych w wyciągach, co skutkowało następnie zablokowaniem jego karty kredytowej. Analiza wyciągów z karty kredytowej R. P. niewątpliwie daje podstawy do przyjęcia, że pozwany nie dokonał spłaty minimalnej kwoty zadłużenia w związku z czym bank stosownie do § 12 umowy był uprawniony do wypowiedzenia pozwanemu umowy o kartę kredytową. Pozwanemu umowę wypowiedziano pismem z dnia 15 maja 2018 r., podczas gdy brak płatności minimalnych kwot dotyczył już lipca 2017 (transakcje z czerwca). W każdym z następnych wyciągów miesięcznych bank wskazywał na kwotę zaległości stanowiącą minimalną kwotę do zapłaty za dany okres rozliczeniowy, a nadto kwotę dotyczącą zadłużenia z tytułu minimalnej kwoty do zapłaty za poprzedni okres, wzywając pozwanego do zapłaty tej kwoty. Pozwany pomimo kierowanych wezwań i wyciągów nie regulował na rzecz banku należności wynikających z umowy o kartę kredytową.

Wbrew twierdzeniom pozwanego, wykazane również zostało zarówno to jak i kiedy umowa o kartę kredytową została rozwiązana. Pismo z wypowiedzeniem umowy zostało wysłane bowiem pozwanemu listem poleconym na adres przez niego wskazany 15 maja 2018 r. co potwierdza znajdujący się w aktach sprawy odpis wypowiedzenia umowy wraz z dowodem nadania, zatem należy uznać, że zostało mu ono skutecznie doręczone. Stwierdzić zatem należy, że niewątpliwie już od 27 lipca 2018 r. cała kwota wykorzystanego kredytu w karcie wraz z odsetkami, opłatami i prowizjami należnymi bankowi, wobec rozwiązania umowy, były natychmiast wymagalne.

Pozwany zarzucił też, że powodowi nie przysługuje względem pozwanego podana w żądaniu kwota, wskazując, że bank nie uwzględnił wszystkich jego wpłat na powstałe zobowiązanie, a które to wpłaty wynikają z wyciągów z rachunków karty kredytowej, które przedłożył. Zakwestionował również w całości dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych i podaną w nim kwotę zadłużenia, uznając żądanie pozwu do kwoty 12.475,41 złotych. Na rozprawie 16

listopada 2020 roku przesłuchany ponownie, już po pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, pozwany potwierdził spłatę zadłużenia ponad kwotę 12.475,41 zł.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1969 r. w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970/9/147), na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązku – „na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia eksczepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa” (tak: wyrok SN z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, Lex nr 8416). W niniejszym postępowaniu wobec złożenia twierdzeń, dowodów wpłat i uznania roszczenia przez pozwanego, na powódzie ciążył ciężar wykazania, że przysługuje mu roszczenie w wyższej wysokości a twierdzenia pozwanego nie polegają na prawdzie.

Powód w żaden sposób nie wskazał, ani nie przedstawił żadnych dowodów obrazujących sposób wyliczenia dochodzonej kwoty. Dowodem, z którego powód wywiódł swoje żądanie, był wyciąg z ksiąg bankowych Nr (...) z dnia 22 stycznia 2019 r. Z wyciągu tego wynikało, iż powód domaga się spłaty zadłużenia przez pozwanego z tytułu umowy o kartę kredytową C. z dnia 19.12.2012 r. kwoty 43.715,85 zł tytułu niespłaconego kredytu w tym z należnymi odsetkami umownymi ustalonymi w regulaminie Karty Kredytowej C. w wysokości 10,00% rocznie od kwoty 41683,77 zł naliczone do dnia 21-01-2019 oraz kwotę z tytułu odsetek umownych ustaloną jako 10,00% rocznie od kwoty 41.683,77 zł od dnia 22-01-2019 do dnia faktycznej spłaty kredytu. Jednakże, nie wynika z ww. dokumentu, w jakiej dacie i w jakich okolicznościach powstało zadłużenie na rachunku pozwanego i w jaki sposób, bądź na jakiej podstawie określona została kwota dochodzona przez powoda.

W doktrynie i orzecznictwie dotyczącym statusu wyciągu z ksiąg banku przyjęło się, że jest on jedynie jednostronnym oświadczeniem, które nie korzysta z przewidzianej w art. 95 ust. 1 ustawy prawo bankowe mocy prawnej dokumentów urzędowych. Stosownie bowiem do art. 95 ust. 1a tej ustawy moc prawna dokumentów urzędowych, jakimi są między innymi wyciągi z ksiąg bankowych podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Wyciąg z ksiąg bankowych jest dokumentem prywatnym i, zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowi dowód tego, że osoba która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Należy go zatem traktować jako oświadczenie strony równoważne twierdzeniu strony, co najwyżej uprawdopodobniające (nie udowadniające) okoliczność istnienia zobowiązania w danej wysokości, a związane z nim domniemanie może być obalone wszelkimi środkami dowodowymi.

W niniejszej sprawie pozwany kwestionując przedstawiony przez powodowy bank wyciąg z ksiąg bankowych, przedłożył wyciągi z rachunków karty kredytowej na potwierdzenie spłaty części zobowiązania, na których widnieją przelewy zatytułowane „spłata - (...)”. Łączna kwota tych spłat od lipca 2016 roku wyniosła 31.240,63 zł (12.07.2016 r. - 10.604,78 zł, 11.08.2016 r. - 328,51 zł, 15.09.2016 r. - 5.235,65 zł, 20.10.2016 r. - 1.285,63 zł, 16.11.2016 r. - 992,23 zł, 19.12.2016 r. - 992,23 zł., 19.01.2017 r. - 992,23 zł., 13.03.2017 r. - 1.028,23 zł., 8.04.2017 r. - 919,05, 15.05.2017 r. - 968,09 zł., 20.07.2017 r. - 2.500,00 zł., 13.09.2017 r. - 1.000,00 zł., 3.10.2017 r. - 1.000,00 zł., 5.12.2017 r. - 2.255,00 zł., 24.01.2018 r. - 1.139,18 zł.). Różni się zatem od wysokości wpłat, które powód uwzględnił w wyciągach, na co wskazywał w piśmie procesowym z dnia 8 października 2019 r. (k. 179).

Nadmienić przy tym należy, że powód już 18 czerwca 2020 roku otrzymał zobowiązanie do szczegółowego wyliczenia roszczenia głównego i odsetek, jednak mimo upływu 5 miesięcy, nie ustosunkował się do niego, przedstawiając jedynie wyliczenie odsetek od kwoty zobowiązania 41.683,77 zł. i wnosząc o przedłużenie terminu do wykonania zobowiązania, tłumacząc się tym, że nie ma skompletowanych dokumentów. Zauważyć trzeba, że powód wytoczył powództwo w niniejszej sprawie w lutym 2019 roku, nie bez znaczenia jest również okoliczność, że strona powodowa jako profesjonalny uczestnik obrotu gospodarczego, zajmująca się udzielaniem kredytów, zawieraniem umów czy też rozliczaniem należności, powinna mieć świadomość niedostatecznej mocy dowodowej złożonych do akt sprawy dokumentów i winna dysponować dokumentami, na których opiera swoje powództwo. A skoro pozwany już w odpowiedzi na pozew kwestionował wysokość powstałego zadłużenia, okoliczność ta winna być przez stronę powodową w sposób należyty wykazana. Pomimo zakreślonego terminu pełnomocnik powoda nie złożył dokumentacji

ani wyliczenia roszczenia, zwracając się pismem z 12 października 2020 roku o przedłużenie tego terminu o siedem dni. Sąd na podstawie art. 233 § 2 k.p.c. uznał, że powód nie złożył żądanych dokumentów, a przez to uznane za przyznane zostało twierdzenie pozwanego co do wysokości spełnionego świadczenia, albowiem do rozprawy 16 listopada 2020 roku powód nie złożył wymaganych dokumentów, mimo znacznego przekroczenia zadeklarowanego siedmiodniowego terminu. Tym samym dalsze odraczanie rozprawy prowadziłyby do przewlekłości postępowania.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na podnoszoną przez pozwanego kwestię polisy, która miała zabezpieczać spłatę jego zadłużenia w przypadku utraty pracy. Niewątpliwie – jak wynika z dołączonych dokumentów, jak również z zeznań samego powoda, mimo telefonicznie czynionych ustaleń, ostatecznie polisa Nr (...), na zabezpieczenie spłaty zadłużenia, nie obejmowała utraty pracy, a jedynie zgon i poważne zachorowanie ubezpieczonego. Jakkolwiek zachowanie osoby, która ustalała warunki ubezpieczenia można uznać za nierzetelne, niemniej jednak zauważyć należy, że pozwany w niniejszym postępowaniu nie zgłosił żadnych roszczeń z tym związanych.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż roszczenie w niniejszej sprawie zostało wykazane co do zasad. Niewątpliwie bowiem pozwany nie dokonywał zapłaty należności wynikającej z zawartej z bankiem umowy. Przy czym strona powodowa nie udowodniła wysokości roszczenia objętego pozwem, dlatego Sąd będąc związany uznaniem powództwa przez pozwanego oraz uznając te twierdzenie za przyznane przez powoda uwzględnił powództwo w tej wysokości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12 475,41 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10%, ale nie więcej od odsetek maksymalnych za opóźnienie od 22 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Podstawę orzeczenia Sądu w zakresie roszczenia odsetkowego stanowił § 8 pkt 6 umowy, odsyłający do tabeli oprocentowania stanowiącej załącznik do regulaminu, w której odsetki określone zostały w wysokości 10% w skali roku oraz art. 359 § 2² k.c. stanowiący, że jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne. Sąd w zakresie roszczenia odsetkowego orzekł zatem zgodnie z żądaniem strony powodowej, której należą się odsetki umowne naliczane od niespłaconej należności głównej, ograniczone do 10%, tj. do wysokości odsetek maksymalnych.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., uznając, że pozwany uległ tylko co do nieznaczącej części swojego żądania, dlatego włożył na stronę powodową obowiązek zwrotu kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego strony pozwanej w wysokości 3.600,00 zł oraz 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sygn. akt I C 429/19

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

G., (...)

(...)